

ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร

Factors Effecting English Speaking Ability of Second Year English Major Students in the Faculty of Education, Rajabhat Universities in Bangkok Metropolitan Area

ธีราภรณ์ พลายเล็ก

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Email : rabbit_cute27@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 2) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 แห่งคือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 161 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีความเชื่อมั่น 0.830 และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน F-test และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมีเพียงร้อยละ 8.07 2) ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : การพูดภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัยราชภัฏ

Abstract

This research intends to study the level of English speaking ability and the factors effecting English speaking ability of second year English major students in the faculty of Education, Rajabhat universities in Bangkok metropolitan area. The result of the study will be utilized to develop teaching and learning processes of speaking English and the factors effecting English speaking. The population of the study is 161 the second year students in English major, faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University and Bansomdejchaopraya Rajabhat University. The instruments applied in data collecting are the questionnaire and the interview. The data obtained was analyzed by the application of frequency, percentage, mean, standard deviation, F-test and multiple regression.

The study findings revealed the following : 1. Seventy-six point three nine percent of the target students have fair English speaking ability. Fifteen point five two percent of them have the excellent English speaking ability and eight point zero seven percent of them have the poor English speaking ability. 2. The factors that affected English speaking of the students were English learning strategies, habits in learning English language and their grade averages at the 0.05 level

Key words : English speaking, Rajabhat University

หลักการและเหตุผล

ภาษาต่างประเทศถือเป็นภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องเรียนเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับคนทั่วโลก และภาษาต่างประเทศที่ทั่วโลกยอมรับว่าเป็นภาษากลางในการสื่อสารของมนุษย์ก็คือ ภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญทางด้านการค้าและการทูตตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมาและเพิ่มมากขึ้นในทุกขณะทั้งทางด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การค้า การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศและการศึกษา โดยเฉพาะในด้านการศึกษานั้นมีสถาบันการศึกษาหลายแห่งได้เปิดการเรียนการสอนหลักสูตร English Program ทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะทางด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยเฉพาะทักษะทางด้านการพูด ซึ่งถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับคนทั่วโลกอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

ปัจจุบันได้มีการปฏิรูประบบการศึกษา โดยสถาบันการศึกษาต่างๆ ได้มีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และในหลักสูตรได้กำหนดให้ผู้เรียนมีสมรรถนะที่สำคัญ 5 ประการ สมรรถนะที่สำคัญของผู้เรียน คือ ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ ซึ่งในที่นี้หมายถึงความสามารถในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาต่างประเทศ แต่ระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของบุคคล สังคมและประเทศเท่าที่ควร เมื่อต้องเผชิญกับความคาดหวังทางสังคมที่จะทำให้การศึกษามีบทบาทในการเตรียมคนให้พร้อมสำหรับการแข่งขันในสังคมโลก ก็ยิ่งเห็นปัญหาที่เกิดกับการศึกษามากขึ้น ปัญหาที่ถกเถียงกันมากในแวดวงการศึกษา คือ เมื่อผู้เรียนเรียนจบหลักสูตรการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา หรือในระดับปริญญาตรีแล้วก็ยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควร ซึ่งปัญหานี้อาจเกิดจากหลายสาเหตุ อาจเนื่องมาจากครูผู้สอน ผู้เรียน สภาพแวดล้อมหรืออาจมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลกระทบต่อ การพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits, 1971 : 103-115) ได้ศึกษาปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ คือ

1) ปัจจัยด้านการสอน ได้แก่ คุณภาพครู โอกาสทางการเรียนของผู้เรียนและเกณฑ์การประเมิน 2) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ความถนัด แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะที่ดีต่อครู และกลยุทธ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 3) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความยึดมั่นในภาษาตน องค์ประกอบทางภาษาตนและภาวะสองวัฒนธรรมในสังคม ในขณะที่ วอลเบิร์ก (Walberg, 1989 : 149 - 150) ผู้ตั้งทฤษฎีผลผลิตทางการศึกษา (A theory of education productivity) ให้ความเห็นว่า ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ

- 1) ปัจจัยด้านคุณลักษณะของตัวผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยผลสัมฤทธิ์เดิม เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วยพฤติกรรมการสอนของครูและกลยุทธ์ในการเรียนของนักเรียน
- 3) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่บ้านและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน

จากงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นว่าปัจจัยต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น มีอิทธิพลหรือมีผลต่อ การเรียนภาษาอังกฤษและอาจมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วย จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนให้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 และ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทานั้น ผู้วิจัยได้พบข้อจำกัดในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา นั่นคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้อง รู้คำศัพท์น้อย ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการสื่อสาร ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ รวมถึงการพูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เพื่อขจัดปัจจัยที่เป็นอุปสรรคหรือปัญหาที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ รวมถึงส่งเสริมปัจจัยที่เอื้อต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านการสอน ปัจจัยด้านผู้เรียนและปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัวที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ปัจจัยด้านการสอน ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและปัจจัยด้านพฤติกรรมการสอน ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จอห์นสันและมอร์โรว์ (Johnson and Morrow, 1981 : 60-61) ได้ให้หลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้คือ 1) ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้นเรียน 2) จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills) 3) ฝึกสมรรถวิสัยด้านการสื่อสาร (Communicative competence) คือ ต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง 4) จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้รวมทั้งได้รับประสบการณ์ที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง 5) ฝึกให้ผู้เรียนเคยชินกับการใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดและให้สื่อสารได้คล่อง เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์มากกว่าการใช้รูปแบบ จากหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารข้างต้น จะเห็นว่าการจัดกิจกรรมการสอนมีผลต่อผู้เรียนในแง่ของการนำภาษาไปใช้ ถ้ามีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารจริงๆ ผู้เรียนก็จะสามารถสื่อสารหรือพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนในด้านพฤติกรรมการสอน มิลแมน (Millman, 1981 : 174) เน้นว่าพฤติกรรมการสอนของครูเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่สุด และการสอนที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้ 1) การติดต่อสื่อสาร 2) การวางแผนและการเตรียมการสอน 3) การอธิบาย สาธิต

และการใช้สื่อการสอน 4) การตั้งคำถาม 5) การมอบหมายงาน 6) การจัดการห้องเรียน 7) การจูงใจและการเสริมแรง 8) การให้ข้อมูลป้อนกลับทั้งทางบวกและทางลบและการแก้ไขให้ถูกต้อง 9) การประเมินผลการเรียน อาจกล่าวได้ว่าถ้าผู้สอนมีพฤติกรรมการสอนที่ดีดังองค์ประกอบต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น จะเป็นสิ่งที่สนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน มีความสนุกสนานและมีความมั่นใจในการเรียนสิ่งต่างๆ ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในขณะที่เรียนด้วย

2. ปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ 1) ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ หมายถึง สภาวะที่นักศึกษาได้รับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือมีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ หรือหมายถึง สภาพแวดล้อมในการเรียนภาษาอังกฤษจากสถาบันการศึกษาเดิม (ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ, 2548 : 12) 2) ลักษณะนิสัยของผู้เรียน หมายถึง สภาวะธรรมชาติของผู้เรียนที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน และมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีการเรียน (Learning styles) ของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในแต่ละคน (ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ, 2548 : 16) 3) กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิดหรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความพยายามของผู้เรียนที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งทางด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน และความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544 : 112) 4) เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไคลน (Klein, 1990 : 37-38) ได้อธิบายว่าเจตคติเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สองนั้นๆ จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่มีเจตคติไม่ดี

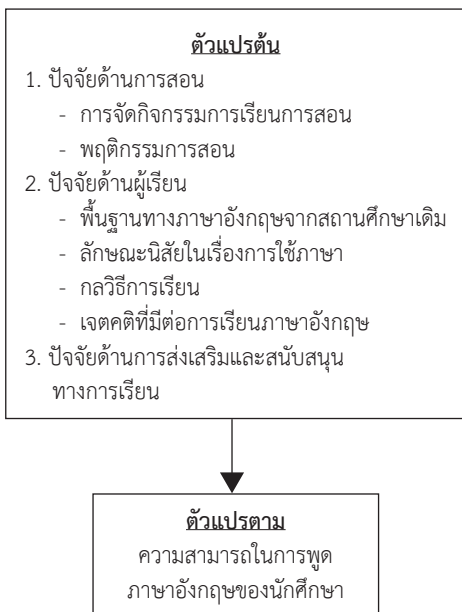
3. ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว การ์ดเนอร์ (Gardner, 1973 : 235-245) ได้อธิบายว่า คือการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองกระตุ้นผู้เรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้แก่ผู้เรียนและส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา

นอกจากนี้ผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษรวมถึงงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ คือ นุชนานา วรยศศรี (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนคร

พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การส่งเสริมทางการเรียนของทางบ้าน ส่วนยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ (2548) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกีร์ สาขาวิชาการบัญชี การจัดการ การตลาด สารสนเทศ และการท่องเที่ยว พบว่า นักศึกษาเพียงร้อยละ 2 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ร้อยละ 58 อยู่ในเกณฑ์ที่ปานกลางและร้อยละ 2 อยู่ในเกณฑ์ที่อ่อนมาก ส่วน หวง เฉียว หัว (Huang Xiao Hua, 1985 : 167-168) ได้ศึกษาถึงกลวิธีการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีการเรียนรู้โดยทั่วไป เทคนิคเฉพาะที่นักศึกษาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและการประเมินการใช้กลวิธีการเรียนของนักศึกษาเอง พบว่า กลวิธีการเรียนภาษามีส่วนช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการพูดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้สรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากประชากรทั้งหมด ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 38 คน และมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 123 คน รวมทั้งสิ้น 161 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านการสอน แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านพฤติกรรมการสอน ตอนที่ 3 แบบสอบถามด้านผู้เรียน แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านปัจจัยที่ส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษจากสถานศึกษาเดิม ด้านลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา ด้านกลวิธีการเรียนและด้านเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และตอนที่ 4 แบบสอบถามด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว โดยผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างแบบสอบถามและนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้เพื่อหาความเชื่อมั่นโดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.830

2. แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถามเพื่อนำไปทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มประชากร และสัมภาษณ์โดยมีการบันทึกเสียงและให้คะแนน หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน F-test และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

ตาราง 1 ระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ช่วงคะแนน	จำนวน	ร้อยละ	ระดับ
0-10	13	8.07	ต่ำ
11-15	123	76.39	ปานกลาง
16-20	25	15.52	สูง
รวม	161	100	

1. นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 76.39) มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 15.52) และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 8.07)

ตาราง 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยและค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าตัวแปร

ตัวแปร	R	R	Adj R	SE	F	Sig. F
X_{13}	.556	.309	.304	1.94866	71.001	.000
X_{13}, X_{12}	.603	.363	.355	1.87577	45.112	.000
X_{13}, X_{12}, X_5	.626	.392	.380	1.83930	33.722	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียน (X_{13}) และลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (X_{12}) และข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน (X_5) มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยอภิปรายผล ดังนี้

นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 76.39) รองลงมา คือ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 15.52) และระดับต่ำ (ร้อยละ 8.07) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ (2548) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่องมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิวิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกี พบว่า นักศึกษามีเพียงร้อยละ 2 มีความ

สามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ร้อยละ 58 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่ปานกลาง และร้อยละ 2 อยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของนิตยา ้วยโรจนวงศ์ (2543) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณี : นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต พบว่านักศึกษาสามารถสื่อสารเข้าใจได้ดีเพียงร้อยละ 4.8 ปานกลางร้อยละ 32.9 ไม่สามารถสื่อสารได้ร้อยละ 25.3 สื่อสารได้เล็กน้อยร้อยละ 37 จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ถ้าวิเคราะห์ตามองค์ประกอบของการสื่อสาร คือ การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความเข้าใจในบทสนทนา

อาจกล่าวได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงได้ไม่ถูกต้อง ใช้ประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด พูดไม่เป็นธรรมชาติ และไม่สามารถสนทนาโต้ตอบได้ ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ถามเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษายังไม่เห็นถึงประโยชน์และความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษ แต่จะไปเน้นเรียนแบบท่องจำเพื่อนำไปสอบให้ได้คะแนนเท่านั้น รวมถึงการที่นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันน้อยและไม่ค่อยมีโอกาสได้ฝึกภาษาหรือสนทนากับชาวต่างชาติเท่าใดนัก จึงทำให้ทักษะทางการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ถ้าผู้สอนมีการปรับปรุงด้านการเรียนการสอน เน้นให้นักศึกษาเห็นถึงประโยชน์และความสำคัญของการสื่อสารภาษาอังกฤษ เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พูดและใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด ก็จะทำให้นักศึกษามีทักษะทางการพูดเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ดีขึ้น

ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียน (X_{13}) และลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (X_{12}) และข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน (X_5) มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งกลวิธีการเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ หวงเฉียว หัว (Huang Xiao Hua, 1985 : 167-168) ที่ศึกษาถึงกลวิธีการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่า กลวิธีการเรียนภาษามีส่วนช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการพูด โดยเฉพาะการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกิลเลตต์ (Gillette, 1987 : 268-278) ที่ศึกษาวิธีการเรียนรู้และแรงจูงใจในการเรียนของผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ 2 คน พบว่า ผู้เรียนทั้งสองเรียนภาษาโดยใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่เป็นของตนเอง มีความกล้าที่จะลองใช้ภาษา มุ่งมั่นในการเรียนรู้ ใฝ่รู้ และมีความกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่เสมอ จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ซึ่งอธิบายได้ว่า ถ้านักศึกษามีวิธีการเรียนรู้เป็นของตนเอง ชอบสนทนาภาษาอังกฤษ หา

โอกาสที่จะสนทนากับชาวต่างชาติอยู่เสมอ อีกทั้งสนใจและสนุกในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง สิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษในระดับดีขึ้นได้ นอกจากนี้จากผลการวิจัยพบว่าระดับผลการเรียนมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert 1972 : 1-136) ที่อธิบายว่า ความรู้เดิมเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งกล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนดี เนื่องจากมีความรู้ความสามารถและทักษะในด้านต่างๆ ดีอยู่แล้ว จะมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ดีด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. มหาวิทยาลัยควรจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา และส่งเสริมให้นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากที่สุด เพื่อเพิ่มทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

2. อาจารย์ผู้สอนควรศึกษาหรือวิจัยเกี่ยวกับการสร้างนวัตกรรมหรือวิธีการที่จะให้นักศึกษามีกลวิธีการเรียนรู้เป็นของตนเองเพื่อช่วยผลักดันและส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป คือ

1. อาจารย์ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาอื่น หรือนักศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัยอื่นๆ

2. อาจารย์ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อทักษะทางภาษาอังกฤษในด้านอื่นๆ ของนักศึกษา เช่น ทักษะทางด้าน การอ่านหรือทักษะทางด้าน การเขียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- [1] นิตยา ้วยโรจนวงศ์. 2543. การศึกษาปัจจัยที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอุดมศึกษาศึกษาเฉพาะกรณี : นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [2] นุชนาฏ วรยศศรี. 2544. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- [3] ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. 2548. ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี.
- [4] อัจฉรา วงศ์โสธร. 2544. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- [5] Gardner, R.C. 1973. Focus on Learner : Pragmatic Perspectives for the language Teacher. Rowley Mass : Newbury House.
- [6] Gardner, R.C., and Wallace E. Lambert. 1972. A Social Psychology and Second Language Learning. London : Arnold Publisher Ltd.
- [7] Gillette, Babara. 1987. Two Successful Language Learners : An Introspective Approach. Introspection in Second Language Research. Edited by Clas Fxrch Gabriele Kasper. Clevedon : Multiplelingual Matters Ltd.
- [8] Huang-Xiao-Hua. 1985. "Chinese EFL Students' Learning Strategies for Communication" TESOL Quarterly. 19,1 : 167-168.
- [9] Jakobovits, Loen A. 1971. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. Rowley Mass : Newbury House.
- [10] Johnson, Keith and Morrow, Keith. 1981. Communication in the Classroom. London : Longman.
- [11] Klein, Wolfgang. 1990. Second Language Acquisition. London : Cambridge University Press.
- [12] Millman, Jason. 1981. Handbook of Teaching Evaluation. London : Sage Publications,
- [13] Walberg, Hebbert J. 1989. The Effective Teacher. New York : McGraw-Hill.